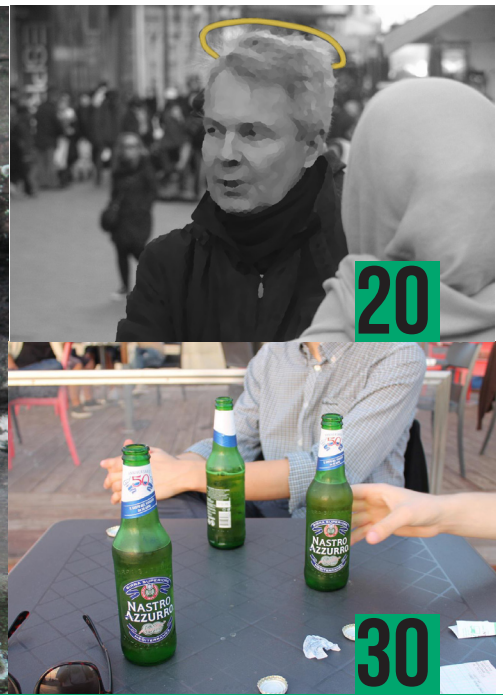

22

20

30

TÄSSÄ LEHDESSÄ:

- 10 **MUUTAMA SANA HALLITUSNEUVOTTELUISTA**
Shiyu Miao
- 12 **KIINTIÖILLÄ VAI ILMAN?**
Riina Lumme & Virva Viljanen
- 16 **VIESTINTÄUNELMIA TOTEUTTAMASSA**
Riina Lumme
- 20 **VIHREIDEN VINO VÄRVÄYSVALTTI**
Sunna Kokkonen
- 22 **ANGKOR WAT**
Jasse Rajamäki
- 28 **P-KLUBI PRAHAN VALOISSA**
Kristian Manelius & työryhmä

- 3 **PÄÄKIRJOITUS**
Petri Ruohio
- 4 **PUHEENJOHTAJALTA**
Marianne Leino
- 6 **P-KLUBI NYT**
- 30 **VAIHTOPENKKI**
Antti Laine
- 32 **VAIHTOPENKKI**
Taru Suojaranta

WALPO

Politiikan tutkimuksen klubin
sitoutumaton äänenkannattaja

Päätoimittaja: Petri Ruohio
pesaru@utu.fi

Toimittajat: Riina Lumme
Shiyu Miao
Jasse Rajamäki
Sunna Kokkonen
Virva Viljanen
Antti Laine
Taru Suojäranta
Kristian Manelius
Matias Keinänen
Juuso Koskinen
Otto Lumikko

Kuvaajat: Riina Lumme
Reetta Palojoensuu
Sara Lehtomaa

Taitto: Petri Ruohio
Riina Lumme

Ilmoitusmyynti: Aleksi Hyvätti
ajmhyv@utu.fi
Taneli Elomaa
tlhelo@utu.fi

Levikki: 100

Julkaisija: Turun yliopiston
Politiikan tutkimuk-
sen klubi ry (P-klubi)
Rehtoripellonkatu 4A,
2. kerros
20500 Turku
www.p-klubi.fi

Painopaikka: Painosalama Turku

PÄÄKIRJOITUS

Tätä lehteä varten on reissattu. Lehteä on nimittäin raapustettu kolmella eri mantereella. Angkor Watin temppeleistä kuljetaan Buenos Airesin ja ikuisen Rooman kaupunkisyykkien kautta kotimaiselle Vihreä Nuori Vaikuttaja -kurssille. Reissaamista kussakin.

Matkustaminen on nykyään tehty helpoksi. Vaihto-ohjelmat on pingotettu huipputehokkaiksi ja äkkilähdönkin voi napata itselleen vaikka pienessä maistissa älypuhelin selatessaan. Eikä ainakaan Eurooppaan lentäminen kevennä kukkaroa juuri enempää kuin pitkän kaavan mukaan suoritettu tutustumisen kotipuolen tanssiravintoloihin.

Matkailun monivalintatalon aikana onkin kiinnostavaa, millä perusteella itse kunkin studentin vaihtokohde lopulta valikoituu. Ala-asteen lopulla äitimuorin painostuksella aloitettu ylimääräinen kieli, kohdemaan ruokakulttuuri, sukurasisiteet tai vaikka pa suosikkijalkapallojoukkue päätyvät korostamaan vaihtokohdevalikoimasta yhden ylitse muiden.

Kohteen voi valita väärin, minkä vuoksi alitajunnan värähtelyiden seuraaminen on ihan kannattavaa.

Tämän olen huomannut omaa vaihtopaikkaa puntaroidessani. Sisäiset vibraatiot ohjaavat välillä lähimaihin hankittuun kielipääomaan vedoten ja välillä kauas pippurin kasvuvauhtia

seuraamaan. Ainakaan vielä en ole löytänyt Galapagossaarten Attenborough -opiston kurssitarjonnasta mitään kiinnostavaa. Mikään ei tunnu sopivan kandidaatintutkielman muihin opintoihin.

Sisäinen ääni kehottaa välillä myös jäämään paikalleen. Mutta en ole aivan varma tarvitseeko sitä värähtelytaajuutta huomioida.

Kädessäsi on vuoden viimeinen Walpo. Samalla tämä on viimeinen lehti, jonka sivuunkirjoittanut on mestaroinut. Vuosi on ollut opettavainen ja P-klubin sääntömuutos on tuonut siihen oman mausteensa.

Walpon rooli toimijakentässä hakee vieläk uomiaan, mutta toivottavasti kuluneesta vuodesta otetaan opiksi eikä lehti jää jatkossa tyhjäkäynnille.

Itse kunkin on pidettävä huolta, että vielä viidenkin vuoden päästä muistetaan, miksi päätoimittaja hallituksesta poistatettiin. Muussa tapauksessa voi hyvin olla, että nyt aloittaneet fuksit todistavat sääntömuutoksen, jossa päätoimittaja palautetaan vähin äänin hallitusjonon jatkoksi.

Lopuksi haluan kiittää kaikkia Walpon tekoon tänä vuonna osallistuneita ja toivottaa menestystä Walpon tulevalle vuodelle!

PUHEENJOHTAJALTA

Turhia kiemurtelematta myönnän, että ensimmäinen vuosi sääntöuudistuksen jälkeisenä aikakautena on ollut täynnä haparoaintia. Näen kuitenkin myös paljon hyvää. Walpon päätoimittajalla Petrillä on ollut mahdollisuus tehdä lehteä ilman hallitusnakkeja. Mielestäni se näkyy lehden laadussa. Index-vastaavamme Janika on tehnyt loistavaa työtä Indexissä ja saanut keskittyä täysin kyseisen JÄRJESTÖN kehittämiseen. Muillakin toimijoilla on ollut aikaa ja intoa keskittyä omien järjestöjensä toimintaan, mikä on todella tuottanut positiivisia tuloksia. Toisaalta, toimijoiden paikan etsiminen hallituksen ja rivijäsenen välimaastossa jatkuu myös ensi vuonna. Uskon, että puolin ja toisin keskustellen ja kuunnellen se ei kuitenkaan tuota ongelmia.

Menneessä syyskokouksessa vuoden 2014 toimintasuunnitelmaan tehtiin kirjaus, joka ei velvoita tulevaa hallitusta järjestämään akateemisia vuosijuhlia seuraavana vuonna. Rehellisesti sanottuna kuvittelin, että tästä nousee syyskokouksessa nk. ”shit storm”. Puheenvuoroja käytettiin kuitenkin noin kolme kappaletta. Suurin osa nyökytteli päätään. On aiheellista pohtia, josko P-klubissa voitaisiin juhlia esimerkiksi joka toinen vuosi hieman vaatimatomminkin menoin. Esimerkkejähän

löytyy esimerkiksi kollegoista Polhon Itsarisillis, joka on niittänyt mainetta ja kehuja jo ympäri maan. Edullisempi tila, kansanomaisempi menu ja niin sanottu ”levyt soimaan” -meininki ei varmasti vähentäisi hauskanpidon määrää merkittävästi. Tämän vuoden juhlapuhujamme ministeri Haavistokin ihmetteli, että missä vaiheessa opiskelijajuhlista on tullut tällaista pönötystä. No, pönötys on toki se meidän juttu, ja siitä ollaan ylpeitä. Mutta entä jos pönötettäisiinkin vain joka toinen vuosi?

P-klubissa hallitusvuosi on työntäyteinen ja useimmiten sitä on vain pakko tehdä hommia kädet mullassa. Harmit-tavan vähän jää aikaa visiointiin tai uuden ideointiin. On vain pakko tehdä ja suorittaa, noudattaa perinteitä. Ja tietysti hengailta toimistolla aamuun asti ilman mitään syytä. Kannustan kuitenkin vastavalittua, erinomaisen lupaavaa hallitusta olemaan rohkea ja tekemään juttuja, jotka tuntuvat sille ominaisimmilta. Onnea vielä kerran!

Vuosi 2013 lähenee loppuaan, mikä merkitsee itselleni myös tietyn ajan päätöstä. Kaksi hallitusvuotta on pian takanapäin ja on aika tehdä tilaa seuraaville. Omasta, hallitukseni ja muiden toimijoiden puolesta kiitän Teitä hyvät jäsenet – kulunut vuosi on ollut huikea! Haikein mielin jätän paikkani

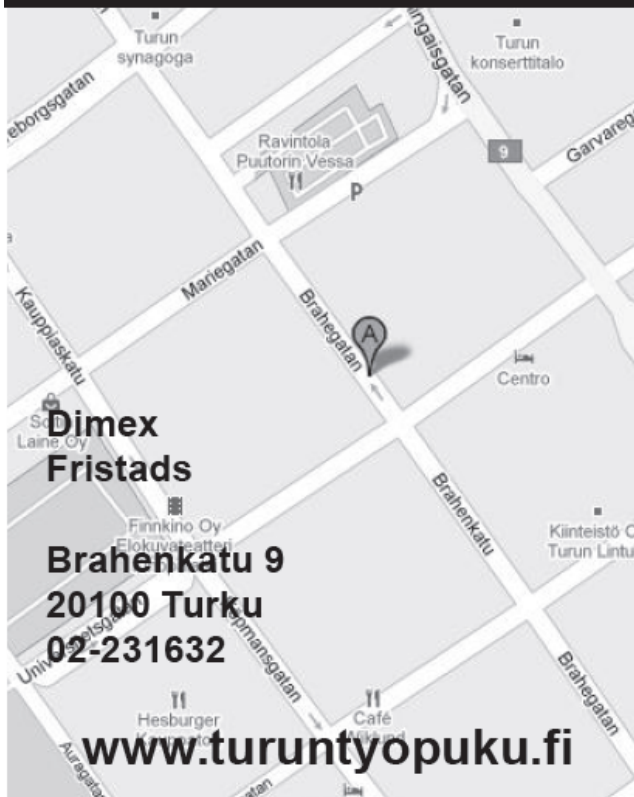
“

Alan ymmärtää miksi katsomon puolelta on niin mukava huudella.

Toimistolla. Toisaalta on sanottava, että jälkiviisaus on parasta. Alan jo nyt ymmärtää miksi sieltä katsomon puolelta on niin mukava huudella.

Marianne

Turun Työpuku Oy

Metsäkylän RATSASTUSKESKUS

www.metsakylanratsastuskeskus.fi

Oletko aina halunnut koittaa ratsastamista? Vai oletko hevosen selässä jo vanha tekijä? Meiltä löydät kaikkea niin aloittelijoiden, kuin kokeneempienkin tarpeisiin!

Tervetuloa Metsäkylän Ratsastuskeskukseen!

Metsäkylän Ratsastuskeskus sijaitsee Turun Länsikeskuksessa luonnonsuojelualueen reunalla. (Bussit 11 ja 110 keskustasta.)

Metsäkylässä on valaistu hiekkapohjainen kenttä, ratsastusmaneesi, sekä idyllisiä metsämaastoreittejä.

Tuntitoiminnan lisäksi järjestämme kesäisin päivä- ja viikonloppuleirejä, sekä ympäri vuoden erilaisia kursseja ja maastoratsastusta.

Tuntivaraukset:

Puh. 040 7372837

METSÄKYLÄ

THESE
SHOES
ARE
MADE
FOR
WALKIN'

home

Kävele omaan kotiin. Meiltä saat sellaisen edullisesti, vieläpä laajakaistan, veden ja sähkön kera.

Astu sisään: www.tys.fi

TURUN YLIOPPILASKYLÄSÄÄTIÖ

Asuntoja opiskelijoille.

FOMININ JOHDOLLA UUTEEN TOIMIVUOTEEN

Jesse Fomin johtaa P-klubia vuonna 2014. Fomin saavutti vallan avaimet voittamalla syyskokouksen äänestyksessä vastaehdokkaansa **Laura Lahden** reilulla äänenenemmistöllä.

Myös varapuheenjohtajasta päästiin äänestämään, kun fuksiehokas **Joonas Laito** haastoi kulttuurivastaavana viime vuonna marinoituneen **Venla Ellilän**. Kulttuuririennoissa kokouksen aikana kirmannut Ellilä ei päässyt jäsenistön tentattavaksi, mutta onnistui silti kamppailamaan vastustajansa jäsenistöön vetoavalla kirjeellä.

Syyskokousta värittivät tänä vuonna

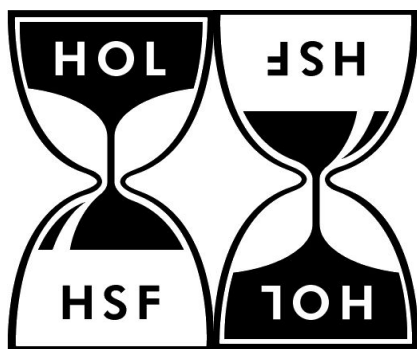
suljetut lippuäänestykset, sillä jäsenistö pääsi vaikuttamaan muun muassa koulutuspoliittisten vastaavien, juhlasvastaavien sekä HOL-vastaavan valintaan.

Ponsia ei tänä vuonna nähty, mutta toimintasuunnitelma koki kokouksessa jonkin verran muutoksia. Tuutorointiin budjetoitiin lisärahaa fuksiviikon kuluksen keventämiseksi ja henkilökunnalle jaettavan vuoden luennoitsija -palkinnon muotoa pohditaan ensi vuoden aikana uudelleen. Se palkitaanko ensi vuonna vuoden tiedonvälittäjä, vuoden välittäjä vai ambivalentti vuoden henkilö jäi vielä epäselväksi.

P-klubin hallitus ja toimijat 2014:

Puheenjohtaja: Jesse Fomin, **Varapuheenjohtaja:** Venla Ellilä, **Sihteeri:** Paul Hermansson, **Taloudenhoitaja:** Miikka Koski, **Polh. kopo:** Karoliina Kariluoma, **Valt.kopo:** Katariina Kulha, **Juhlasvastaavat:** Linda Parikka & Petra Arki, **Neljän kiintiö:** Mirka Könnö, Emma Hokkanen, Arttu Salonen, Johan Wahlstén

Walpon päätoimittaja: Jeremias Kontio, **HOL:** Ella Keinänen, **IAPSS:** Susanna Kujanpää, **Index:** Max Talvinko, **ISHA:** Henri Vanhanen, **THY:** Anne-Mari Hannula

RADIKAALI HOL -SEMINAARI

Historian Opiskelijain Liitto piti vuotuisen syysseminaarinsa 16.11. Seminaarisissa puhujina olivat VTT Leena Malkki, VTT Erkki Vasara, FT Derek Fewster, FT Teemu Keskisarja ja professori Mats Fridlund. Seminaarin teemana olivat ääriilikkeet ja äärimmäisyydet.

Politiikan tutkijalle Fridlundin luento oli kenties antoisin. Luento käsitteli tekniikan kehitystä ja sen vaikutuksia

ääriilikkeisiin. Tämä tutkimussuunta oli ilahduttava poikkeus tasaiseen valtavirtaan.

Seminaarissa pidettiin myös loppupaneeli, jossa puhujina olivat Saul Schubak, Sampo Terho, Katri Korolainen ja Antti Rautiainen.

Seminaari huipentui illalla vietettyihin sitseihin.

“ Jos hän olisi varainhankkija ei olisi varmasti sellaista firmaa joka ei antaisi.

Nuppu kannatuspuheenvuorosaan Mirkalle.

SYYSKOKOUKSESSA KUULTUA

“ Juhlavastaviksi valitaan kaksi eniten saanutta.

Marianne uudistuneesta festisten valintamenetystä.

“ %&?ttu mikä kisa!

Jerkku neljän kiintiön äänestystuloksen ratkettua.

“ Natsius on mahdollisuus

Uusi sihteeri Paul

Pukuvuokraamo

Sanelma

Myymme ja
vuokraamme
pukuja
miehille ja
naisille!

Pukuvuokraamo
Sanelma

Puh. (02) 2313 902

sanelma@pukuvuokraus.fi

Tuureporinkatu 19,
20100 Turku

Avoimna 10.00-17.30

Ma 10.00-18.00

La 10.00-14.00

Kesälauantait suljettu.

Tervetuloa tutustumaan!

Juhlatukan loihtii näin
kampaajasi

Parhain päin

Parturi Kampaamo

"PARHAIN PÄIN"

Vähä-Hämeenkatu 10
20500 Turku

Puh. (02) 233 9191

050 342 5399

Erikokoisia juhlahuoneistoja
Ei erillistä tilavuokraa
Erinomainen ruoka
Perhejuhlat, kokoukset, yritysjuhlat,
karonkat...

Herkullista ja edullista iltapalaa sitseihin
ja muihin opiskelijatilaisuuksiin.
Ruokalistamme löytyvät kotisivuiltamme.

Puh. 2511122, 0400-487167

turun.upseerikerho@turunupseerikerho.fi
www.turunupseerikerho.fi

TURUN UPSEERIKERHO r.y.
tilausravintola

Kaivokatu 12
20520
Turku

MUUTAMA SANA

Kuva: Sara Lehtomaa

HALLITUS NEUVOT- TELUISTA

Shiyu Miao

Tämänvuotisten edustajistovaalien jälkeen lähtökohdat TYY:n hallitusneuvotteluihin täysin erilaiset edellisiin vuosiin nähden. Vaaleissa oikeustieteilijöiden, kauppatieteilijöiden ja lääkisopiskelijoiden LexTuKYTyTe -vaalirengas sai 21 paikkaa edustajistoon, eli absoluuttisen enemmistön. Ilmassa oli sellainenkin mahdollisuus, ettei varsinaisia neuvotteluita tulisi ollenkaan – olihan Renkaalla täysi valta lätkäistä heti alussa pöytään oma listansa ja todeta sen olevan uusi hallitus.

Siinä missä LexTuKYTyte (tuttavallisemmin Rengas) oli tätä ennen ollut hieman paitsiossa TYY:n hallituksen suhteen, tänä vuonna vallitsivat heiman erilaiset sävelet. Lopulta nimittäin kauppa-korkean TuKY ilmoitti 4 tyrkkyä hallitukseen, joista yksi puheenjohtajaksi. Kun vielä oikeustieteilijöiden Lexiltä tuli yksi tyrkky, näytti tilanne muiden vaaliryhmittymien kannalta huonolta sitä taustaa vasten, että hallituksessa on paikkoja puheenjohtajan lisäksi enintään kuudelle jäsenelle. Muista ryhmistä Hybridiaanilla, Soihdunkantajilla, Vihreillä, Vihreällä vasemmistolla, Humanistilistalla ja Demariopiskelijoilla oli kullakin yksi ehdokas.

Kaikesta tästä johtuen tunnelma oli allekirjoittaneen edustamassa Vihreässä vasemmistossa(kin) hieman jännittynyt, kun pääneuvottelijamme Salla ja minä hänen apurinaan saavuimme tiistaina 3.12 kello 8.00 Turku-saliin. Takana oli muiden neuvottelijoiden tavoin huonosti nukuttu yö, sillä edellisenä iltana edustajiston iltakoulussa hallitustyrkkyjen haastatteluvideot saatiin kahlattua läpi vasta reilusti puolen yön jälkeen.

Itse neuvottelutilaisuus lähti käyntiin niin, että aluksi järjestettiin äänestys kartoittamaan ryhmien preferenssejä

hallituskandidaattien suhteen. Jokainen ryhmä listasi kolme tyrkkyä preferenssijärjestyksen mukaan, jolloin listan ykkönen sai kolme pistettä, kakkonen kaksi ja kolmonen yhden pisteen. Tässä äänestyksessä ylivoimaisesti eniten ääniä saivat Vihreän Vasemmiston **Virva Viljanen** ja TuKY:n **Timo Kovala**, jotka olivatkin erottuneet edukseen haastatteluissa. Jo tässä vaiheessa otettiin esille kysymys sukupuolipariteetista, jonka kohtalosta spekulointiin myös paljon ennen neuvotteluja. Tämän jälkeen, kun vielä kaikki olivat paikalla, rohkea demaridelegaatio otti aloitteen ja löi pöytään oman ehdotuksensa hallituksen kokoonpanoksi. Vastauksena se sai nyökkäilyä ja epämääräistä hyväksyvää mutinaa. Tunnelma oli selvästi odottava.

Kun neuvottelut sitten julistettiin alkaneiksi, oli hässäkkä sen mukainen. Ihmisiä sinkoili eri suuntiin, monet yrittivät päästä Renkaan puheille, ja ne, jotka eivät Renkaan puheille päässeet, joutuivat odottamaan Turku-salissa mitä tulemaan piti. Sallan kanssa olimme etukäteen sopineet hajaantuvamme, joten allekirjoittanut kuului Turku-saliin jääneisiin, ja ilmapiiri siellä oli pääosin odottava – Renkaan edustajia ei siellä ollut, eikä neuvotteluja juuri käyty. Kommunikointi rajoittui lähinnä hermostuneeseen rupatteluun. Melko pian neuvotteluiden käynnistyttyä Rengas sulkeutui huoneeseen Vivan, Vihreiden, Hybridiaanin ja Oikeiden

kanssa, ja paperit allekirjoitettiin hie-man yhdeksän jälkeen. Uuden hallituksen kokoonpano oli edustajiston sinettiä vaille valmis. Uuteen hallitukseen valittiin kolme kylteriä, joista yksi PJ, tämän lisäksi mukaan pääsivät Lexin, Vivan, Vihreiden ja Hybridiaanin ehdokkaat.

Oli toki etukäteen jo selvää, että Renkaan enemmistö edustajistossa tulisi muuttamaan neuvotteluprosessia huomattavasti, mutta todellisuus paljastui kuitenkin ehkä hieman ikäväksi ainakin niille ryhmittymille, jotka eivät missään vaiheessa Renkaan puheille kunnolla päässeet. Prosessi oli ehkä siis jopa salakähmäisempi kuin ennen. Toisaalta myös Rengas osoitti yhteistyöhalukkuutensa, sillä neuvotteluista muodostuivat kuitenkin ihan ”oikeat” neuvottelut yksinpuhelun sijaan. He olivat myös valmiita jättämään yhden kauppakorkean tyrkyn valitsematta muiden ryhmien (ja sukupuolipariteetin) hyväksi. Tuloksena syntynyt renkaan kohtuullinen 4-3 enemmistö hallituksessa vastaa hyvin sen 21-20 enemmistöä edustajistossa.

TARVITAANKOSUKU
PUOLIKIINTIÖITÄV
AIPITÄISIKÖAINAV
ALITAPÄTEVIN? MIT
ENPÄTEVYYSOIKEA
STAANMÄÄRITELLÄ
ÄN? SEURAA VALLA
AUKEAMALLAKAKS
IP-KLUBILAISTANA
ISTAKERTOVATOMA
NNÄKEMYKSENSÄ.

NAISET JOTKA VASTUSTAVAT NAISIA

Ylioppilaskunnassamme tasa-arvo on ongelma. Tasa-arvon ideaalien toteutuessa ei ole väliä, onko housuissa vagina vai penis, kasvaako kihartuva parta vai kohoileeko paidan alla kaksi uhkeaa rintaa, sillä kaikista näistä ominaisuuksista riippumatta pätevimmat ja sopivimmat ihmiset valitaan tehtäviin. Turkulainen ylioppilasliike on kuitenkin kaukana tästä feministisestä päiväunesta. Ei ole vaikea löytää tapauksia, joissa sukupuolella on edelleen väliä.

Yliopiston uusista opiskelijoista noin 60 prosenttia on naisia. Tästä voidaan johtaa hypoteesi, että mikäli sukupuolella ei ole väliä, olisi sukupuolijakautuma ylioppilasliikkeen tehtävissä suurin piirtein samalla tavalla vinoutunut. Kuitenkin syksyn edustajistovaaleissa vain yhdeksän naista, eli 22 prosenttia koko pienoispärlamentin kokoonpanosta, tuli valituksi.

Ylioppilaskunnan johtotehtävätkin ovat jo pitkään suuntautuneet miehille. Ensi vuonna TYYtä johtavat pääsihteeri, edustajiston puheenjohtaja, hallituksen puheenjohtaja, taloustoimikunnan puheenjohtaja ja Tylkkärin johtokunnan puheenjohtaja – kaikki miehiä.

Sukupuolten tasa-arvon kompurointi näkyy myös muilla tavoin ylioppilaskunnassa. Foucaultilaisen ajattelun pohjalta kielelliset käytännöt luovat valtakenteitä. Kun hain P-klubin hallitukseen, kysyttiin minulta haastattelussa, miten noin pieni ja söpö tyttö pystyy pitämään puoliaan miesvaltaisella laitoksella. Edustajistossa istuessani olen kuullut, kuinka transseksuaalisuudelle ja sukupuolen itsemääräämisoikeudelle nauretaan kysyen, tuleeko miehestä

nainen, jos hän pukeutuu mekkoon.

Onkin syytä kriittisesti miettiä, mikä omassa ilmaisussamme on sukupuolitunutta. **Tytöt, jotka puhuvat toisistaan pahaa, eivät ole seiskaluokan diskon nurkkaan jäänyttä supatusta vaan totta omassa ylioppilaskunnassamme.** Onko ärsyttävä nainen sittenkin vain voimakas mielipiteiltään tai se tyhmä bimbo vain ilmentymä tiukemmista käyttäytymismalleista naissukupuolelle?

Eniten minua huolestuttavat tässä kaikessa naiset, jotka vastustavat naisia ylioppilaskunnassa. **Simone de Beauvoir** kirjoitti naisista yhteiskunnan ”toisena sukupuolena” vuonna 1949. Yli kuusikymmentä vuotta myöhemmin olemme melko kepein perustein valmiita luopumaan feministisistä ihanteista ja tyytymään pärjäämään miehille valtarakenteille perustetussa yhteiskunnassa. Kaikki tämä perustellaan ”pätevyydellä”.

TYY on julkisoikeudellisenä yhteisönä velvoitettu noudattamaan tasa-arvolakia henkilövalinnoissaan. Tämä tarkoittaa myös sukupuolipariteettisäännön noudattamista ja monia sukupuolikiintiöt vihasuttavat. Itse kannatan sukupuolikiintiötä yhtenä keinona taistelussa sukupuolten todellisen tasa-arvon saavuttamiseksi.

Sukupuolikiintiöt eivät ole tarkoitettu valitsemaan epäpäteviä yli pätevien hakijoiden. Niiden tarkoitus on jo rekrytointivaiheessa kiinnittää huomiota sukupuolten tasa-arvoiseen kannustamiseen ja tasoittaa lopputuloksen vinoumaa. Myös laissa sukupuolipariteettisäännöstä voidaan poiketa, mikäli hakijoiden välillä vallitsee selvä pätevyysero. Samalla toki voi arvioida,

kuinka todennäköistä olisi, ettei TYYn rapean 15 000 jäsenen joukosta löytyisi riittävästi selväpäisiä ja hyviä naiskandidaatteja tarjottuihin pesteihin.

Sukupuolikiintiöt eivät korjaa johtotehtävien miesvaltaisuutta. Kun valitaan vain yksi, ei minkään matemaattiseen keskiarvoon perustuvan tasa-arvoperiaatteen tarvitse toteutua. Pätevyys voi olla tässä kohtaa hyvin harhainen käsite.

TYYssä pätevyudeksi lasketaan useimmiten ainejärjestön puheenjohtajan tai kopo-vastaavan kokemus, kun virkistys- tai kulttuurivastaavia ei oteta samalla vakavuudella huomioon huolimatta tehtävien vaativuudesta. Monessa ainejärjestössä tehtävät ovat jakautuneet sukupuolittuneesti ensimmäisten mennessä useammin miehille ja jälkimmäisten naisille. Pätevyyteen ja sopivuuteen vaikuttaa useimmiten myös persoona, jossa maskuliiniset ominaisuudet, kuten vahva johtajuus, voivat korostua.

En sano, ettei naisilla voisi olla samanlaisia ominaisuuksia, mutta tämä epätäydellinen yhteiskunta kasvattaa edelleen ainakin osaa meistä kiltin koulutytön rooliin, joka ei melua eikä riehu. TYYssä emme voi korjata sitä, mitä leikkikentillä tapahtuu, mutta voimme karsia naisille epäsuotuisia ajatusmalleja ja käytänteitä. Mielestäni ylioppilaskunnassamme pitäisi siis laajentaa käsitystä pätevydestä ja haastattelussa korostaa soveltamistaitoja entistä enemmän.

Kirjoitan tekstiä vastavallittuna TYYn hallituksen jäsenenä. Olen pätevä ja olen nainen. Nämä eivät ole toisiaan poissulkevia vaihtoehtoja.

Virva Viljanen

NAISET JOTKA EIVÄT USKO NAISIIN

Järjestöaktiivin loppusyksy on omiaan tappamaan kaiken idealismin ja uskon ihmiskuntaan, jopa itseensä. Hallituskähminnöissä peli kääntyy toisinaan huomattavan likaiseksi ja pöydällä ovat kaikki kortit. Monissa yhdistyksissä kyse on vielä vain riittävän äänimäärän saamisesta vaalissa, mutta esimerkiksi ylioppilaskunnassa tulee ottaa huomioon myös erilaisia sääntöjä ja ryhmäintressejä. Joillekin nämä institutionaaliset seikat ovat este, toisille taas väline läpipääsyn takaamiseen.

Myönnän ajattelevani edelleen hieman naiivisti. Tahtoisin uskoa, että riittävällä pätevyydellä oikeat ihmiset pääsevät ansaitsemiinsa paikkoihin, vaikka tiedän, että reaali maailmassa ja oikeassa politiikassa tilanne ei ole niin yksioikoinen. Etenemiseen tarvitaan oikeita suhteita, sopivat neuvotteluasemat ja hieman oikeista naruista vetämistä.

Myöskään ylioppilaskunnassa substanssikortti ei tunnu enää riittävän. Rakenteista johtuen neuvotteluissa parempia argumentteja ovat usein ehdokkaiden ryhmäkannat ja jopa henkilökohtaiset ominaisuudet, kuten sukupuoli.

Ylioppilaskunnan poliittisessa linjapaperissa todetaan seuraavaa: ”TYYN hallinnossa ja opiskelijaedustajien valinnassa noudatetaan sukupuolipariteettia eli pyrkimystä siihen, että hallinnossa on sekä miehiä että naisia vähintään 40 %.” Huomionarvoista tässä on ensin näkin se, että pariteetilla tarkoitetaan nimenomaan pyrkimystä, ei suinkaan sukupuolikiintiöitä. Toiseksi viimeisimpien tapahtumien perusteella kohtaan näytetään sovellettavan vain silloin, kun

edustajistoryhmille niin sopii. Pariteettipyrkimyksen tavoite on ymmärtääkseni yhdenvertaista sukupuolia ja varmistaa, että kumpakin niistä on valitussa kokoonpanossa riittävästi. Ajatuksena se on kaunis, mutta mielestäni metsään mennään, kun siihen vedotaan vain omien argumenttien tukemiseksi ja naisten hiljentämiseksi.

Niin, käytännössä se ”toinen sukupuoli”, jonka riittävä edustus pyritään takaamaan, ovat edelleen naiset. Naisena tämä ei kuulosta kovinkaan mairittelevalta eikä tasa-arvoiselta ajatukselta. Tuntumieni yhdistys- ja ylioppilaskunta-toimijoiden joukossa on lukuisia erittäin fiksuja, aktiivisia ja osaavia naisia. Harmillisen usein heiltä ja heistä kuulee kuitenkin lauseita, kuten ”Nyt olisi saumaa päästä, kun naishakijoita on niin vähän” tai ”Siitä on jo kolme vuotta kun puheenjohtajana on ollut nainen – pitäisi varmaan hakea”.

Varmasti myös hiljattain käydyissä TYYn hallitusneuvotteluissa monen pätevänkin hakijan edustaja joutui vetämään esiin naiskortin saadakseen tavoitteensa läpi, sillä ajatusmalli istuu järjestelmässä tiukasti. En suinkaan syytä heitä, sillä usein tämä keino auttaa saamaan oikean ihmisen läpi.

”Sukupuolipariteettia ei sovelleta, kun pätevyysero hakijoiden välillä on huomattava”, lukee linjapaperissa. Toisinaan pariteetin nojalla saadaan silti epäpäteviä hakijoita valittua ohi pätevämpien, sillä ”huomattavaa” eroa on vaikea määritellä. Paperissa on myös kirjaus sukupuolen moninaisuuden huomioimisesta, mikä oikeastaan sotii koko kohtaa vastaan. Sukupuolinormatiivinen ajattelutapa ei mielestäni ole

enää nykypäivää, vaan todellinen tasa-arvo syntyisi siitä, että hakijan sukupuolella tai muillakaan henkilökohtaisilla ominaisuuksilla ei olisi merkitystä.

Olisin valmis hyväksymään kokonaan miehistä koostuvan hallituksen, mikäli he olisivat selkeästi naishakijoita pätevämpiä.

Pahempaa kuin että pariteetin nojalla pääsee läpi epäpätevä hakija on, että siihen vedoten valitaan pätevä hakija. Sääntö ei nimittäin tee oikeutta henkilöille, jotka ansaitisivat tulla valituksi muutenkin. Niin kauan, kuin sukupuolten tasa-arvoon vedotaan useimmin toisen sukupuolen hyväksi, järjestelmä toimii itseään vastaan vähentäen alitajuisesti vähemmistössä olevien uskoa itseensä ja rohkeutta hakeutua johtaville paikoille. Mikäli hallintoon ja puheenjohtajistoihin halutaan lisää naisia, tulisi naishakijoita keskittyä tukemaan vetoamalla heidän kokemukseensa ja osaamiseensa, ei naiskorttiin.

Riina Lumme

VIESTINTÄUNELMIA TOTEUTTAMASSA

Yhteiskuntatieteilijöiden omasta viestintäkurssista on puhuttu jo vuosia, mutta nyt unelma on vihdoinkin realisoitunut. Indexin organisoima, P-klubin oman nettimaahisen Mikko Rintamäen koordinoima ja Universitas Turku –hankerahalla toteutettu kurssi järjestettiin marras-joulukuussa 2013.

Generalistisen VTM-tutkimnon ja työelämän todellisten vaatimusten yhdistäminen on haaste, johon yliopiston omat tutkintorakenteet eivät täysin kykene vastaamaan. Siksi vastuu näiden vaatimusten tunnistamisesta ja niiden täyttämisestä jää suurelta osin opiskelijoiden harteille. Käytännössä merkittävässä osassa ovat aine- ja tiedekuntajärjestöt, joissa varsinkin juuri yhteiskuntatieteilijät ovat aktiivisia ja osaavia edunvalvoja. Ajatus opiskelijoiden viestintätaitojen kurjasta tolasta ja niiden kehittämisestä omaehtoisen kurssin muodossa on muhinut Index-aktiivien keskuudessa jo vuosia, mutta viime keväänä hakuun tullut hankeraha oli sopiva sauma sen toteuttamiselle.

Lobbausta ja ideointia

– En tiedä milloin asia on ensi kertaa noussut pinnalle, mutta yhteiskuntatieteilijöiden viestintätaidoista puhuttiin paljon jo 2009, kun tulin Indexin toimintaan mukaan. Silloinen opinto sihteeri **Lauri Östman** (Fobia) valitteli, että esimerkiksi harjoittelupaikkoja haettaessa kaivataan hakijoilta usein sellaisia viestintätaitoja, joita ei yliopistolla opeteta. Samaa toistelivat alumnit

“ Harjoittelupaikkoja haettaessa kaivataan sellaisia viestintätaitoja, joita ei yliopistolla opeteta

eri ainejärjestöissä, kertoo pitkäaikainen Index-aktiivi **Lauri Miikkulainen**.

– Aluksi lähtökohtana oli vaikuttaminen tiedekunnan suuntaan, jotta viestintätaitojen lisääminen saataisiin sisällytettyä opetussuunnitelmiin. Miikkulainen kertoo lobanneensa asiaa itsekin ensin Indexin koulutuspoliittisena vastaavana ja myöhemmin opintosihteerinä, mutta ajatukselle ei yrityksistä huolimatta löytynyt tukea eikä kurssille resursseja.

– Keskusteluissa mietittiin muun muassa tietojenkäsittelytieteen tarjoamia opintoja mahdollisena korvaajana yhteiskuntatieteellisessä pidettävälle omalle kurssille”, hän muistelee.

Kun tie yliopiston suunnalta järjestettyyn kurssiin nousi pystyyn, alettiin pohdita kurssin järjestämistä itse. Idea syntyi Miikkulaisen mukaan vuosien 2010 ja 2011 aikana, mutta tällöin se ei edennyt käytännön tasolle asti. ”Indexillä ei koettu olevan tähän riittäviä taloudellisia resursseja, eikä kukaan oikein ottanut kurssin toteuttamista omaksi asiakseen”.

Rahoitusmallilla konkretiaa

Vuosi 2011 toi kehitykseen uuden käänteen ylioppilaskunnan suunnalta.

– TYYssä pohdittiin mahdollisuuksia saada opiskelijajärjestöistä akateemisempia. Keskeinen teema toiminnassa oli opiskelijan vastuu, kertoo Miikkulainen.

Alayhdistysten omien kurssitoteutusten tukemiseen löydettiin konkreettinen ratkaisu seuraavan vuoden puolella Oulusta. Siellä toteutettu hanke, jossa yliopisto antaa tietyn summan rahaa ylioppilaskunnan allokoitavaksi alayhdistysten projekteihin, päätettiin kopioida soveltuviin määrin Turkuun.

– Opiskelija on opiskelun asiantuntija. Universitas Turku -hanke on perustettu jotta tämä opiskelijoiden omaama tieto saataisiin hyödynnettyä. Hankkeessa opiskelijoiden itsensä toteuttamille opetusta tukeville tai muuten akateemisille projekteille jaetaan vuosittain 10 000 euroa tukea, kuvataan TYYn sivuilla. Hankkeen pääkehittäjänä TYYn suunnalla on toiminut Lauri Miikkulainen

hallituksen koulutuspoliittisena vastaavana vuonna 2012 sekä hankekoordinaattorina vuonna 2013.

Index idean taakse

Universitas Turku -haun auetessa alkukeväästä 2013 katseet kohdistuivat jälleen Indexiin. Puheenjohtaja **Pyry Kantasen** johdolla tiedekuntajärjestön hallitus päätti ottaa viestintäkurssin omaksi projektihakemuksekseen ja hakea sille erillisen kurssikoordinaattorin.

– Indexin jäsenjärjestöjen keskuudessa käydyissä keskusteluissa on erityisesti pidetty tärkeänä parantaa yleisimpien tekstinkäsittely- ja taulukko-ohjelmien käyttötaitoja. Lisäksi on toivottu, että myös yhteiskunnallisten alojen opiskelijat saisivat perehdytystä kuvankäsittelyyn ja taitto-ohjelmien käyttöön sekä html-kielen perusteiden osalta, kuvattiin kurssin pohjaideaa helmikuuisessa hakukuulutuksessa.

Haun perusteella kurssikoordinaattoriksi valittiin Mikko Rintamäki, jolle Index myönsi syksyllä järjestön kunniamerkin hyvin suoritetusta tehtävästä. ”Työelämätaidot yhteiskuntatieteilijöille” –työnimellä kulkenutta kurssia suunniteltiin keväällä 2013 ja toteutus alkoi marraskuussa.

Kurssiin sisältyi kaksi luentoa, joista ensimmäisellä oli puhujana organisaatioviestinnän professori **Leif Åberg** ja toisella Turun kaupungin viestintäjohtaja **Saara Malila** sekä yliopiston viestintäosaston toimituspäällikkö **Tuomas Koivula**. Näiden lisäksi järjestettiin kriisiviestintäaiheinen workshop vetäjänään **Maarit Pedak**, ja tulevilla viikolla opetellaan vielä Photoshop- ja InDesign -ohjelmistojen käyttöä kahdessa harjoituspäivässä.

Työelämärelevanttia oppia

– Viestintäkurssin tavoitteena on antaa perustaitoja viestinnästä sekä vähän ammattimaista tai tieteellistä näkemystä asiasta, summaa Mikko Rintamäki.

Teoreettista puolta edusti Åbergin luento organisaatioviestinnän ja julkisuuksien tutkimuksesta. Lähemäs työelämän sovellutuksia näistä päästiin oppimalla lisää kaupungin tai yliopiston kaltaisten organisaatioiden viestintästrategioista sekä viestinnän hallinnasta normaali- ja kriisitilanteissa.

Tähänastisista puhujista jokainen on korostanut sitä, että nykyisin viestintä ei ole vain yksittäisten vastuuhenkilöiden huolenaihe, vaan siihen osallistuvat

kaikki. Esimerkiksi Turun kaupungin näkökulmasta viestijöitä ovat kaikki sen työntekijät, ja sama tilanne on monessa muussa organisaatiossa. Siksi myös viestintätaitojen tulisi olla kaikkien asia.

– Vaikka viestintä pyritään työelämässä monesti hoitamaan viestintäosaston kautta, koulutetaan kaikkia työntekijöitä näissä asioissa, Rintamäki referoi.

Erityisen hyvin viestinnän vaatimukset tulivat esiin workshopissa, jossa simuloitiin kriisitilanteesta tiedottamista

“ Viestintä on kaikkien asia.

pelastusoperaation johdon näkökulmasta. Pedakin johdolla osallistujat tuottivat ryhmittäin tiedotteita kuvitteellisesta tapahtumasta ja lopuksi järjestettiin tiedotustilaisuus, jossa läsnä oli median edustajia Twitter-kommenteineen. Koordinaattori Rintamäki piti workshopia kurssin onnistuneimpana osiona.

– Vetäjä Maarit Pedak ehdotti meille

workshopia luennon sijaan. Oli hyvä saada käytännön opettelua ja simulointia mukaan.

Muuttuva viestintä

Viestinnän kanavat ja tekniikat uudistuvat ja laajenevat jatkuvasti. Nykyisin monen valtiotieteen maisterin työnkuvaan kuuluu esimerkiksi sosiaalisen median tai verkkosivujen hallintaa, ja organisaation sisäisessä viestinnässä kokeillaan uusia kanavia.

– Åberg povasi, että sähköposti olisi pikku hiljaa kuolemassa. Sähköpostin korvaamiseksi tarvittaisiin jokin laajempi protokolla joka mahdollistaisi esimerkiksi dokumenttien yhteisen muokkaamisen ja viestien luokittelun, kuten Facebookin ryhmät tekevät, Rintamäki arvioi.

Kuten workshopin Twitter-kokeilu osoitti, uusien sosiaalisen median kanavien nopeus on monesti haaste toiminnastaan viestivälle taholle. Tiedottaminen tulisi suunnitella niin, ettei väärinymmärryksiä ja sitä kautta turhia kohuja synny.

Kuitenkin samalla pitäisi pysyä mukana tempossa saadakseen viestinsä läpi.

– Nopeus tekee viestinnästä lyhyttä.

Miten siis saada perusteellisemmin asiaa käsittelevät viestit perille, niin etteivät ihmiset vain ota tietoja lyhyistä ja vedä niistä omia johtopäätöksiään?

Viestintä on myös sikäli haastava laji, että sen muutoksia on vaikea ennustaa etukäteen. Nyt käytettävät keinot ja tekniikat saattavat olla jo historiaa siihen mennessä, kun nykyiset fuksit siirtyvät työelämään.

– Kuinka moni osasi ennustaa sosiaalisen median roolin vajaa 10 vuotta

“ Kuinka moni osasi ennustaa sosiaalisen median roolin vajaa 10 vuotta sitten?

sitten? Pyyry Kantanen puhui kurssia suunniteltaessa siitä, että kannattaako panostaa teknisen puolen opetukseen, koska ohjelmat voivat olla aivan toiset 5 vuoden päästä, Rintamäki mietti.

Positiivisia kokemuksia

Tähän mennessä kurssista kuullut arviot ovat olleet pelkästään positiivisia,

ja kurssi on otettu vastaan hyvin. Erityisen aktiivisesti siihen ovat osallistuneet p-klubilaiset ja sosiologit, jotka muodostivat yksin esimerkiksi workshopin ryhmän.

Järjestelyissä oli kuitenkin myös mutkia.

– Yhteiskuntatieteilijän atk-taidot jäi pois resurssien rajallisuuden takia. Siinä pointtina olisi ollut, että ihmiset ymmärtäisivät, miten käyttää tietokoneetta tehokkaana työvälineenä ja tehdä asioita kätevästi viestiessä. Vastaavan tapaista kurssia kuitenkin järjestetään IT-laitoksella, koordinaattori kertoo.

Toisesta vastaavasta kurssista kuultiin yliopiston edustaja Koivulan luenolla. Yliopisto nimittäin suunnittelee järjestävänsä kaikille työntekijöilleen kurssia viestinnän taidoista, ja sama paketti avataan mahdollisuuksien mukaan tulevaisuudessa myös opiskelijoille.

Hyvin onnistuneen kurssitoteutuksen jälkeen on hyvä aika jatkokehittää ideoita ja mahdollisesti tarjota kokemuksia myös yliopiston suuntaan.

– En laittaisi viestintää pakollisiin yhteisiin opintoihin (paitsi ehkä puheviestinnän kurssia vois kehittää), mutta tarjolla sitä pitäisi olla”, Rintamäki arvioi.

Itse kurssin tiimoilta on tulossa myös laajempi kysely viimeisten harjoitustuntien jälkeen.

–Tarkoitus olisi tehdä palautekysely, jossa voisi myös kysellä mitä muita työelämää läheltä liippaavia kursseja voitaisiin järjestää.”

Teksti ,kuvat ja taitto: Riina Lumme

Pekka Haavisto mainittiin lähes jokaisessa NVV-kurssin keskustelussa. Alkuperäinen kuva: Petri Krohn

Vihreiden vino värväysvaltti

Sunna Kokkonen

Kiinnostavatko sinua vihreät näkökulmat yhteiskuntaan, kansalaisvaikuttamiseen ja Euroopan unioniin? Jos vastasit kyllä, Vihreiden nuorten ja opiskelijoiden liiton ViNO:n Nuori vihreä vaikuttaja -kurssi (NVV) on juuri sinua varten!

Tällaiseen self help -kirjallisuudesta tuttuun retoriikkaan turvautuu ViNO värvätessään nuoria politiikan keltanokkia vaikuttajakurssilleen. Ja minä tartuin täkyyn, tosin enemmänkin puoli-ilmaisen viikon reilipassin ja Brysselin-reissun kiilto silmissäni.

Ensimmäisellä kurssikerralla meidät laitetaan piiriin istumaan. Viitisentoista tyttöä, muutama poika, kaikki pälyilemme toisiamme. Mutta eiväthän nuo edes näytä hipeiltä! Nukuiimme pari yötä vantaalaisena ala-asteen lattialla ja syöimme eväitämme vähän kyräillen: kuka noista kehtaa laittaa epäeettistä lauantaimakkarahirviötä leipänsä päälle? Päivisin juoksimme ilman ruokataukoja ohjelmasta toiseen: maailmanpelastusopasta, Suomen ammattiliittoja, Nepalin poliittisen epävakauden setvimistä. Ilmapiiri oli vapauttavan pönötyksetön; ViNO:n johtoporraskin tassuttelee villasukissa ja tukka pesemättä järjestelemässä asioita ja kättelemässä ministerivieraita. **Pekka Haavisto** mainittiin lähes jokaisessa keskustelussa, joita pysähdyin sivukorvalla kuuntelemaan.

Toinen viikonloppu järjestettiin muutaissa Turussa. Leikimme kuuntelevamme

kaupunkisuunnittelusta ja Toriparkista koko aamupäivän, iltapäivällä meidät puolestaan runnottiin esiintymiskoulutukseen. En voisi kuvitella mitään epämiellyttävämpää tilannetta kuin seisoa ringissä tunti kuunnellen viittä erilaista pateettista monologia, miksi joku ihailee Pekka Haavistoa. Illan paneelikeskusteluun eksynyt perussuomalainen hikoili ja änkytti kahdenkymmenenviiden orastavan vihersävyisen jyrän piinatessa erityisesti häntä. Silloin oli helppo unohtaa, että Arkadianmäellä voimasuhteet menevät kovin toisin.

Tein Turkuun muuttaessani itselleni lupauksen, etten liittyisi mihinkään puolueeseen. No, se varmaankin sälähtää hajalle aivan pian. Herätysliikemäinen huuma on imeytymässä minuunkin; vihreä aivopesu toimii. Kuka nyt ei haluaisi uskoa, että maailma on pelastettavissa **Oras Tynk-kysen** kymmenellä konstilla? En päässyt viimeisimmälle kurssikerralle, mutta toiset valaisivat minua todella yllättävällä tiedolla: viikonlopun kohokohta oli ollut Pekka Haaviston puhe. Tulikohan tuon ei-nyt-ihan-lähellekään-presidentin nimi nyt mainittua riittävän monesti?

ANGKOR WAT

Teksti: Jasse Rajamäki Kuvat: Nicholas Efstathiou ja Niklas Kaartosalmi

Kun P-klubilainen kuulee sanan Kambodzha, hänen ensimmäiset mielikuvansa ovat lähes varmasti punakhmerit ja heidän järjestämä kansanmurha. Poliitiikan tutkijoille tämä ja sen loppumisesta ei ole aikaa edes neljääkymmentä vuotta. Kambodzhan historiaan mahtuu kuitenkin paljon positiivisia asioita. Yksi näistä on maailmakuulu Keski-Angorin alue, jolla sijaitsee valtava Angkor Wattin temppelikompleksi.

PÄÄTEMPPELIÄ JA SEN ARKKITEHTUURIA LUONNEHTIVAT PARHAITEN SANAT MAHTIPONTINEN JA KUNNIOITUSTA HERÄTTÄVÄ.

Monet ajattelevat Angkor Watin olevan yksi ainut suuri temppele. Se on kuitenkin osa suurempaa kokonaisuutta, josta on säilynyt 18 erilaista rakennelmaa. Näistä osa on tempeleitä, mutta kokonaisuuteen kuuluu myös entisten hallitsijoiden palatseja, eri jumalille omistettuja monumentteja sekä alueella kauan sitten sijainneen kaupungin entisiä sisäänkäyntejä. Nuorimmat säilyneet rakennelmat on ajoitettu rakennetuiksi kolmannelatoista vuosisadalla ja vanhimmat yhdeksännellä vuosisadalla. Itse

Angkor Watin rakentamisen ajoitetaan tapahtuneen vuosien 1113–1150 aikana, kuningas Suryavarma 2. toimesta.

Temppelialue

Ollessani kahden ystäväni kanssa Kambodzhassa lähdimme läheisestä kaupungista Angkor Watiin todella varhain aamulla, puoli viiden aikaan. Tarkoituksenamme oli ikuistaa aurin-gonnousu monien muiden vierailijoiden tavoin. Temppelialueelle pääsee ja siellä on helpoin liikkua tuk-tukilla. Koko

päiväksi kyseisen kulkuneuvon saa vuokrattua 12–20 dollarilla, riippuen omista tinkimistaidoista. Tuk-tukin lisäksi alueelle pääsystä pitää maksaa 20 dollarin sisäänpääsymaksu. Matka läheisestä Siam Reapin kaupungista kesti noin 30 minuuttia.

Paikalle päästyämme huomasimme ensimmäiseksi valtavan ihmismassan. Pääasiassa joukko koostui aasialaisista turisteista, etenkin kiinalaisista ja japanilaisista. Mukaan mahtui toki muutamia länneläisiä. Yhtenä suurena ryhmänä on mainittava buddhalaiset

munkit ja nunnat, jotka olivat paikalla pyhiinvaelluksella.

Aloitimme alueen kiertämisen Angkor Watista. Aikoinaan kyseinen päätemppeli ja sen ympärillä oleva alue tarkoitettiin Khmer valtakunnan pääkaupungiksi ja uskonnolliseksi keskuksiksi. Rakennustyylistään se edustaa Khmerien klassisen arkkitehtuurin suuntausta. Itse temppeli rakennettiin aluksi kunnioituksena ylijumala Vishnulle, mutta myöhemmin siitä tuli budhalainen pagodi. Tästä uskonnollisesta valtataistelusta ovat jäljellä seinäkai-

rukset, joissa Buddha esitetään Vishnun yhdeksäntenä avatarina.

Päätemppeliä ja sen arkkitehtuuria luonnehtivat parhaiten sanat mahtipontinen ja kunnioitusta herättävä. Verrattuna alueen muihin rakennelmiin se ei kuitenkaan ole yhtä koristeellinen tai viimeistelty. Katsottavaa itse päätemppelissä riittää. Seinäkaiverruukset, tornit ja sivualttarit ovat upeita ja itse temppelin koko ja korkeus luovat kulkijaan vaikutuksen.

Surullisena faktana nopeasti huomaa temppelin rapistumisen. Tähän suurim-

pana syynä on eroosio, mutta Angkor Wat on kärsinyt myös ryöstelystä ja silkasta vandalismista. Esimerkiksi temppelissä olleilta Buddhan patsailta oli usein viety tai rikottu pää. Ihme ja kyllä temppelialue säästyi vähin vaurioin punakhmerien aikana, vaikka uskonnonharjoittaminen oli kiellettyä. Alueella on onneksi käynnissä mittavat restaurointityöt.

Muut jalokivet

Temppelialue on kokonaisuudessaan

häikäisevä, mutta sen jalokiviksi itse Angkor Watin päätemppelin lisäksi nousevat kaupunginportti Angkor Thom sekä Ta Prohmin temppeli. Näistä jälkimäinen nousi maailmanmaineeseen vuonna 2001, kun se valittiin elokuva Lara Croft: Tomb Raiderin kuvauspaikaksi.

Ta Prohmia parhaiten kuvaa sana sokkeloisuus. Yrittäessämme temppelissä jäljittää elokuvassa nähtyjä kohtia pyörimme kauan ympyrää. Lisäksi yrittäessämme poistua kyseisestä temppelistä meni ulospääsemiseen huomattavasti aikaa. Rakennus on myös monilta osin huonossa kunnossa ja paikoin romahtanut.

Angkor Thom on alueen muihin rakennelmiin verrattuna pieni, mutta yksityiskohtaisuudellaan ja majesteettisella olemuksellaan se ei jää muiden varjoon. Alun perin portti rakennettiin osoittamaan hallitsijan valtaa sekä khmerien kulttuurien suuruutta. Täytyy sanoa, että rakennelma onnistuu propaganda tehtävässään paremmin kuin erinomaisesti.

Paikan huonoja puolia

Turistikohteet ovat aina, ilman poikkeusta, vetäneet puoleensa helpon rahan keplottelijoita, eikä Angkor Wat ole poikkeus. Kulkiessamme kohti temppelin keskiosaa ns. kaikkein pyhintä törmäsimme moniin suitsukealttareihin. Näiden alttarien lähellä oli aina paikallisia antamassa turisteille suitsukkeita. Nämä suitsukkeet piti uhrata Buddhan patsaalle kunnioitusta osoittaen. Tämän jälkeen temppelille tuli antaa ”vapaaehtoinen” (pakollinen) lahjoitus, joka tuli maksaa dollareissa. Kohteliaisuussyistä maksoimme dollarin. Hyvin nopeasti opimme, ettei Buddha vastaanottanut paikallista valuuttaa, eikä kolikoita. Opimme myös kiertämään kauppiaat. Myytävänä oli kaikkea pienoismalleista vaateisiin. Kaupustelijoina toimivat pääasiassa vanhemmat naishenkilöt sekä nuoret lapset.

Positiivisena puolena rahastuksesta voidaan sanoa, että osa siitä menee temppeliä hallinnoivalle buddhalaismunkki yhteisölle. Tämä yhteisö pitää huolta esimerkiksi orvoista ja rampau-

tuneista, joita Kambodzhassa maamiinojen takia riittää.

Toisaalta rahaa käytetään uskomattomiin asioihin. Näin esimerkiksi buddhalaisen munkin kävelevän upouuden iPhone 5 kanssa. Toinen huvittava asia oli Coca-Colan uhraaminen osalla alttareista. ☛

TÖITÄ TARJOLLA KOKO OPISKELU-URASI AJAN

LEGIOONA

OPISKELIJAREKRYTOINNIN ASiantuntijayritys | WWW.LEGIOONA.FI

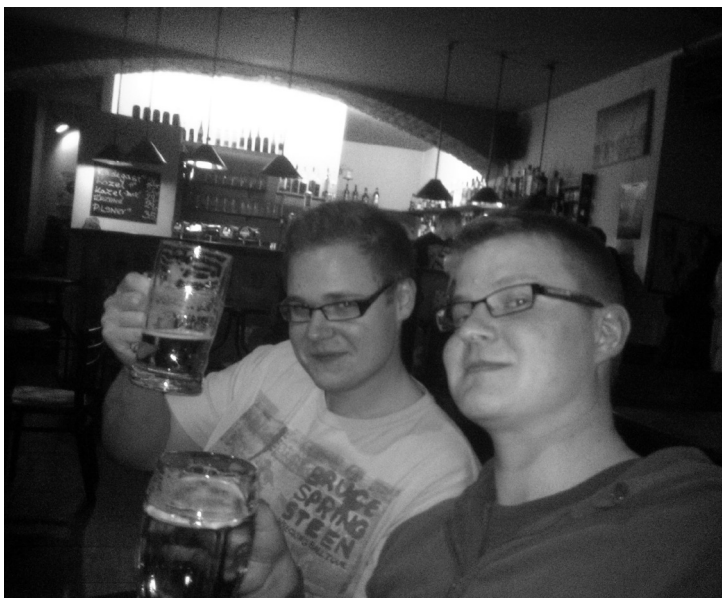
LEGIOONA OY - BIO CITY, TYKISTÖKATU 6 A, 20520 TURKU - PUH. 010 320 4181 - INFO@LEGIOONA.FI

www.kupittaaankeilahalli.fi

REILU JUOMINEN
EDISTÄÄ
HENGITYSTÄ

Rävenstola
PROFFAN
KELLARI
REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

P-KLUBI PRAHAN VALOISSA

**P-KLUBI TEKI LOKAKUUN ALUSSA EKS-
KURSION TSHEKIN TASAVALLAN KAU-
NIISEEN PÄÄKAUPUNKIIN PRAHAAN.
ENNAKKO-ODOTUKSET REISSUN SUHTEEN
OLIVAT KORKEALLA JA REISSU EI TODEL-
LAKAAN PETTÄNYT ODOTUKSIAMME. VII-
TEEN PÄIVÄÄN MAHTUI MIELENKIINTOISIA
VIERAILUJA, KESKITYSLEIRIÄ JA
ALKOHOLINHUURUISIA ILTOJA.**

RAPORTTI TŠEKin YTIMESTÄ

Työryhmä: Kristian Manelius,
Matias Keinänen, Juuso Koskinen,
Otto Lumikko

Lähdimme kohti Prahaa 2. lokakuuta Helsinki-Vantaan lentoasemalta. Prahassa olimme perillä myöhään illalla. Taksimatka oli ainakin osalle meistä eepinen lähinnä taksikuskimme takia. Mies tuntui olevan vannoutunut Roxette-fani, sillä koko matkan aikana emme kuulleet muiden yhtyeiden tuotantoa, kuin tämän ruotsalaisen menestysbändin. Hitit loivat mukavan, intiimin tunnelman autoomme.

Olemme aina halunneet tietää, millainen ihminen kuuntelee Roxettea. Nyt sen vihdoinkin tajusin; viisissäkymmenissä oleva kalju, hieman ylipainoinen mies. Käytyämme nopeasti vielä hostellilla, menimme ensimmäisen aukiolemaan kaljakapakkiaan, josta tulikin meidän kantapaikkamme. Erityisen vaikutuksen meihin teki tshekkiläinen Radegast-olut, siinä on jotain mystistä taikaa.

Hostellielämää

Hostelli teki meihin vaikutuksen erityisesti sen sisustuksen takia. Se saikin meiltä liikanimen Bambu Garden. Erityisesti pienet puiset eläimet olivat matkailijoiden mieleen. Bambu Gardenissa vietimme hienoja iltoja pelaten korttia, kuunnellen musiikkia ja juoden halpaa tshekkiläistä olutta. Yhtenä iltana järjestimme hostellissa perinteiset sitsit. Käytännönjärjestelyistä kiitokset ekskursioon naisväelle. Kahdelle matkajista ilmainen viini maistuihin niin hyvin, että loppuniitti tuli jo hyvin aikaisin illasta. Aamulla pojat olivat ei-niin-virkeässä olotilassa eivätkä pystyneet lähtemään Terezinin keskitysleirille, vaikka yöllä sitä kovasti vannoivat.

Vihreää kultaa

Edellisillan Radegastin vavisuttamina matkasimme tovereiden kera kohti mystistä absinttibaaria. Olimme kuulleet kyseistä juomasta hämäriä kuvaelmia, joihin sisältyivät muun muassa tontut ja menninkäiset. Sanomatakin oli selvää, että kyseistä juomaa piti maistaa. Ongelmaksi muodostui paikan sijainti: me emme tienneet sitä. Lukemattomien harharetkien jälkeen,

LÄHETYSTÖSSÄ SAI ILMAISTA KUOHUVIINIÄ. JA SE EI KUULKAA LOPPUNUT.

joka alkoi muistuttaa jonkin sortin Via Dolorosaa (puhuttaessa suun napsumisesta), lopulta löysimme kyseisen mysteerijuoman Mekan, absinttibaarin. Ujostellen astuimme tavernaan sisään ja katselimme huulet pyöreinä ympärillemme. Kaikki kyseisessä paikassa hoheti hehkuvan vihreänä ympärillämme. Tutustuttuamme paikkaan, joka muistutti lsd-tripin päätepysäkkiä, päätimme istuutua ja tilata itsellemme absintti.

Jännityksemme oli kasvanut miltei sietämättömäksi, sillä olimme seuranneet naapuripöydän menoa joka äityi melkoiseksi bakkanaaliksi sisältäen myös niin sanotun marsu-efektin eli osanottajien posket oli aika täynnä "tavaraa". Vihdoin tarjoilijamme saapui.

Päätimme tilata jokaiselle erilaisen juoman, jotta pääsemme maistelevaan erilaisia makuelämyksiä. Absinttimme tultiin valmistamaan silmiemme edessä: se oli kuin smaragdista taidetta, absintti valui lasista toiseen liekehtivänä ja hohdokkaana, jumalallisena. Aloimme herkistyä. Vihdoin oli aika painaa pikkuruinen lasi täynnä vihreää nestettä huulillemme.

Ensitunnetta oli vaikea kuvailla, eräs niistä kuitenkin oli varsin vulgaari sekä kuvaava "hyi v#%tu!". Todellisuudentajun menettävää reaktiota emme kuitenkaan pettymykseksemme havainneet. Ellei se sitten tullut viiveellä, sillä muistaakseni löysimme itsemme paikallisesta "lynistä" tanssimassa sonnilaumassa Opuksen esittämän klassikkokappaleen "Life is Life" tahdissa. Arviot absintin mahdollisesta osallisuudesta tähän jääköön toiseen kertaan.

Vierailukohteista

Ekskursioomme kuului myös lukuisia vierailukohteita, kävimme muun muassa YK:n Prahan toimistossa, Finprossa sekä Bankwatchissa. Vierailukohteista löytyi jokaiselle jotakin, mutta ehkä kaikkein suurimman hyväntuunteen koimme rakkaan kotimaamme Suomen suurlähetystössä. Ei pelkästään siksi, että lähetystöä esitellyt lähetystöneuvos **Ari Tasanen** oli mukava mies ja kertoi kattavasti Suomen ja Tshekin suhteista, vaan siksi, että lähetystössä sai ilmaista kuohuviiniä. Ja se ei kuulkaa loppunut. Lasin ollessa vähänkin tyhjä, hiljainen tshekkiläinen lähetystölakeija oli kaatamassa lasia täyteen, kuin hyvinä entisaikoina konsanaan.

Terezin

Varhain sunnuntai-aamuna herätessämme suurin osa porukasta kärsi edellisen illan sitsien jäljiltä infernaalisesta krapulasta, joten Terezinin keskitysleirille lähteminen onnistui vain pienehköltä osalta. Terezinin kaupunkiin saavuimme joskus puolen päivän aikoihin ja ensimmäiseksi kävimme tutustumassa museoon. Museossa saimme paheksuvia katseita metelöidessämme ja naureskellessamme, kenties henkilökunnan mielestä emme osanneet suhtautua aiheeseen sen vaatimalla vakavuudella. Matkamme jatkui museosta hyvin kyseenalaisen ravintolan kautta hautausmaalle ja krematorioon. Krematoriossa oli valokuvaaminen kielletty, joten otimme luonnollisesti kuvia niin paljon kuin ehdimme. Krematoriossa käynnin jälkeen saavuimme itse leirille ja näimme vihdoinkin kaikkien kovasti odottaman Arbeit Macht Frei -kyltilin. Onneksi leirillä ei ollut juurikaan muita ihmisiä, joten saimme rauhassa ottaa poliittisesti epäkorrekteja kuvia kyltin alapuolella. Kun olimme aikamme tutustuneet leirin ihmeellisyyksiin lähdimme takaisin Prahaan viettämään jälleen yhtä kaljanhuuruista iltaa.

Antti Laine

Onko niin, että Rooma on maalaus ja muu maailma sen kehukset, kuten paikalliset sanovat? Vai alkaako Roomasta Afrikka, kuten milanolaiset kertovat? Minkälaista on elää kirjaimellisesti ihmiskunnan ikuisuuden keskellä, kaupungissa, joka pitää sisällään tuhansia myyntejä? Entä millaista on opiskella Euroopan suurimmassa yliopistossa La Sapienzassa? Kaikkea tätä mietin, kun lähdin pelkän menolipun kanssa kohti Caput Mundia.

Konteksti – maanisdepressiivinen Italia

Mutta aloitetaan tärkeimmästä. Pastasta. Vaihtoni kun kirjaimellisesti alkoi pasta alla carbonaralla, jonka

vuokraemäntäni oli kättanut pöytään saapuessani uuteen osoitteeseeni Piazza Dantelle. Ruoka on italialaisille pyhä asia, vuokraemännälleni vielä enemmän. Se on hänen mukaansa ainoa asia, joka enää tässä ”politiikkojen tuhoamassa” maassa voi muistuttaa, siitä mitä Italiasta olisi pitänyt tulla: kaunis ja kukoistava yhteiskunta.

Se mikä meille on Berlusconin vitsejä ja tarinoita cosa nostrasta, on italialaisille elävää arkea. Korruptiota, skandaaleja, työttömyyttä, nepotismia ja jatkuvaa epävarmuutta tulevasta. Kovimpia kriitikoita ovat italialaiset itse. Mutta usein myrskyisää puhetta saapasmaasta seuraa hiukan ironinen virnistys; ”mutta eihän maailmassa ole

toista Italiaa!”

Allekirjoittanut on tullut kuluneiden kuukausien aikana samaan tulokseen kuin Italian tuntija Jukka Pakkanen: Italia on kuin valtava risteilyalus. Alakan-silla on tämän päivän asunnottomia ja ykkösluokassa täysin toisessa todellisuudessa elävä eliitti, joka keikaroi varsin häpeilemättömästi rahassa. Välille mahtuu kaikenlaista vipeltäjää. Costa Concordian kohtalo on ollut lähellä useasti, mutta tavalla tai toisella Italia tuntuu silti kelluvan.

Elämää ikuisessa kaupungissa

Roomaan on helppo rakastua, mutta asuminen täällä taitaa monen ensi-

ihastukselta tunteet. Missä on bussini, jonka piti saapua 50 minuuttia sitten? Miksi maksan yhdestä huoneesta yli 500 euroa kuussa? Miksi turistilaumat tukkivat kaikki keskustan kadut? Kaikki hyviä ja loogisia kysymyksiä, jotka kuitenkin historian opiskelijana unohdan mielestäni, kun kävelen baarista forum Romanumin ja Colosseumin kautta kotiin. Pelkästään oma asuinalueeni Esquilino pitää sisällään niin uskomattoman määrän taidearteita ja mystisiä paikkoja, etten tiedä olenko vieläkään nähnyt niistä jokaista. Tuskin.

Roomaan, kuten muuallekaan Italiaan, ei pidä tulla suomalaisin oletusarvoin. Asiat toimivat täällä toisin. Jos pitää hengenasi hyvin organisoitua yhteiskuntaa kannattaa katse kääntää toisaalle.

Roomalaiset ovat kaupungistaan ylpeitä, siihen pisteeseen asti, että monet pitävät heitä yksinkertaisesti ylimielisiä. Vaikka väitteessä on perää, voi reaktioihin vaikuttaa myös itse. Pari lausetta italiaksi auttaa alkuun. Loppu hoituu, mikäli pystyy osoittamaan tuntevansa kaupungin historiaa tai pääasiallista uskontoa, jalkapalloa. Parhaat kohtaamiset roomalaisten kanssa olenkin kokenut Stadio Olimpicola, jalkapallon pääkaupunkiin tuoneen S.S. Lazion kannattajien keskuudessa.

Parasta Roomassa on se, ettei se ole vain stereotyyppien mukainen ulkoilmamuseo. Pinnan alla, kauempana keskustan ylihintoisista ansoista, elää moderni ja vireä Rooma, jossa on tilaa alakulttuureille ja tälle päivälle. Siellä, San Lorenzon rosoisessa korttelissa, sijaitsee myös maailman toiseksi vanhin yliopisto La Sapienza.

Aito sivistysyliopisto

”Miksette te valtaa yliopistoa! Miksi te katsotte hiljaa, kun tulevaisuutenne tuhotaan!”. Suurin piirtein näillä lauseilla alkoi ensimmäinen luentoni La Sapienzan yliopistossa. Professori teki heti selväksi pelin hengen; nyt otetaan kantaa ja voimakkaasti. Linjaaminen tapahtuu yhtä lailla luennoilla kuin niiden ulkopuolella. Opiskelijat janoavat

puheenvuoroja, eikä heidän itseluottamuksensa tunnu rapisevan, vaikka professori saattaa vastata pitkällä katseella, pään pudistuksella ja pitkällä huudahduksella ”NOOO”.

Ensimmäisen viikkoni aikana sain tottua myös siihen, että avainsana kaikkeen yliopistollamme on: civiltà, sivistys. Maailman toiseksi vanhimpana yliopistona La Sapienza pitää kiinni tästä perinteestä, vaikka puitteet ja rahoitus ovat rappeutumassa ympäriltä. Poliittisen historian luennot on sidottu kiinni kirjallisuuteen ja taiteeseen, mutta yhtä lailla talous- ja sosiaalihistorian suuriin linjoihin. Samalla kurssilla saatetaan käsitellä sekä romantiikan ajan tekstejä että marxismia. Poliittista historiaa ei henkilöidä, eikä kursseja järjestetä historian pintavaahdosta.

La Sapienzalla on kuitenkin myös omat syvät ongelmansa. Opiskelijoita on yhtä paljon kuin koko Jyväskylässä asukkaita, mikä aiheuttaa ylimitoitettua byrokratiaa ja tilaongelmia. Italian valtion säästöohjelmat ovat jo vuosia kohdistuneet nimenomaan yliopistoihin. Johtuen tästä esimerkiksi La Sapienzassa poliittisen historian oppiaineen professuureja ei ole enää vähään aikaan täytetty, vaan eläköitymisten myötä henkilökunnan määrä on laskenut roimasti. Usein olen mielessäni toivonut, etten vain katsoisi suomalaisten yliopistojen tulevaisuuteen, kun olen täällä nähnyt mitä tieteen aliresursointi voi jo lyhyellä tähtäimellä tarkoittaa.

Rohkaisen kuitenkin jokaista Rooman matkaaajaa vierailemaan La Sapienzan kampuksella. Fasistisen arkkitehtuurin merkkipaalu on edelleen vaikuttava näky; loputtomasti selvälinjaisia rakennuksia ja 20 museota, jotka on omistettu yliopiston eri tiedekunnille. Ennen kaikkea La Sapienzassa pääsee kurkistamaan nuorien roomalaisten arkeen. Ja jos jossain niin kampuksella törmää myös poliittisiin agitaattoreihin, yleensä vasemmistolaisiin, toisinaan Mussolinin perillisiin.

Erasmuselämää

Erasmuselämää Roomassa leimaa ulko-

maisten opiskelijoiden valtava määrä. Vaihtareita on tuhansia, kaikki ohjelmat mukaan lukien varmasti n. 10 000. He hajaantuvat kaupungin seitsemään eri yliopistoon opiskelemaan oppiaineita astrofysiikasta latinaan asti.

Tässä on puolensa ja puolensa. Järjestettyäkin ohjelmaa on, mutta periaatteessa sosiaalisen verkostonsa saa rakentaa omin voimin. Jos jossain vaiheessa tuntui siltä, että P-klubi voisi tarjota paikalliselle ESN:lle kehitysapua yhteisön rakentamisessa, on lopputulos ollut sittenkin kaunis. En etukäteen arvannut, että matkan varrelta tarttuisi sellaisia ystäviä kuin afganistanilaisia ja brasilialaisia insinöörejä, Oxfordin sivistyneitä nuoria, itäeurooppalaisia arkkitehtuurin opiskelijoita ja... jyvaskyläläisiä kauppislaisia. Onneksi näin kävi!

Parastahan vaihdossa onkin huomata, että lopulta nuorilla on Kabulista Roomaan asti samanlaisia toiveita elämältään. Dialogi taittuu yleensä kielimuurien yli. Jos ei niin lasi täytetään kahden euron viinillä. Viimeistään aamuyöllä ymmärretään jo katalonialaisenkin aksenttia.

Loppusanat

Auringonlasku värjää Sapienzan päärakennuksen pronssiseksi, professori rykäisee ja aloittaa uudestaan ”Kuolisitteko te tämän maan puolesta?”, ”Emme” vastaavat opiskelijat hämmästyttävän nopeasti. Olemme aloittaneet näin uuden aiheen, I maailmansodan italialaisesta näkökulmasta.

Mietin hiljaa mielessäni, että illalla on ehdittävä ostamaan tuoreita sisilialaisia oliiveja ja roomalaista pecorinoa. En minäkään niiden edestä kuolisi, mutta ikävä kyllä tulee. Onneksi olen jo heittänyt lantin olan yli Fontana dei Treviin. Sehän tarkoittaa taikauskoisten maassa sitä, että palaan Roomaan ennemmin tai myöhemmin uudestaan.

Taru Suojaranta

Saapuessani heinäkuussa uuteen kotini oli minulla mielessäni kolme tavoitetta. Ensimmäinen niistä oli oppia espanjaa sen verran että kommunikointi natiivien kanssa sujuisi leppoisasti. Toinen tavoitteeni oli säästyä ryöstöiltä ja henkirikoksilta, ainakin monilta sellaisilta.

Viimeisenä päätin olla yksinkertaisesti odottamatta liikoja ja suhtautua koko hommaan normaalisti, elää opiskelijaelämää myös väliaikaisessa kotimaassani. Koska kyseiset tavoitteet vaikuttivat täysin järkeenkäyviltä, aloin valmistautua kaikessa rauhassa tuleviin kokemuksiin.

Totuudenmukaisesti aloin valmistautua opiskeluihin ja kulttuurishokkiin noin vuorokausi ennen orientaatioviikon alkamista saapuessani Buenos

Airesin lentokentälle. Jälkikäteen ajateltuna olisi asian voinut hoitaa varmaan tyylikkäämminkin, sillä kaikesta rakkaudesta tätä kaupunkia kohtaan en ole ikinä kohdannut missään yhtä mystistä logiikkaa tiettyjen asioiden hoitamisessa.

Ensimmäinen kuukauteni piti sisällään monta vastoinikäymistä, vielä enemmän rakastettavia ihmisiä sekä päivittäin uusia ihmetyksinäisiä myös yliopistossani Universidad Católica Argentinassa. Freemover-opiskelijana tulisin hoitamaan kaikki kurssimaksuni itse, joten ensimmäistä kertaa elämässäni tunsin olevani asiakassuhteessa yliopistoon ja

sitä kautta myös vaatimaan paljon kurseiltani.

Täysin naurettavaa espanjankurssia lukuun ottamatta en voi haukkua yliopiston opetuksen tasoa vaan kiittää muutamien professoreiden loistavia pedagogisia taitoja ja vaihto-oppilaan sopivaa huomioimista luennoilla. Kuitenkin myös yliopistomaailma on täällä täynnä epäloogista toimintaa, eräänä niistä uskomaton prosessi tulostimien kanssa.

Nappia painamalla saat osaksesi vain haukut kanssaopiskelijoilta, sillä tulostaaksesi tarvitsemisiasi papereita on sinun ensin kiptettävä ostamaan omat tulostuspapereisi yhdestä yliopiston monista kirjakaupoista. Sen jälkeen odotat sitä maagista hetkeä jolloin saat koko luokan ainoan tulostimen käyttöösi, ja

“Täysin normaalia on heräillä päiväunilta ennen yhtätoista illalla, nauttia illallista kämpppisten kanssa puolenyön maissa sekä kävellä Fernet Branca –pullo kädessä yökerhoihin kolmen tienoilla.

toivot samalla ettei kukaan idiootti käytä hyväksesi juuri SINUN paperiarkkejasi. Pienen huutelun ja varmistelun jälkeen uskallat viimein tulostaa omat sivusi, kunnes huomaat että kahdenkymmenen sivun tulostuskiintiösi on mennyt täyteen ja joudut vaihtamaan luokkaa. Ymmärrätte varmaan mitä tarkoitan.

Argentiinalaisten omanlaisen loogisuuden ihmettely jatkui myös seurattessani politiikkaa. Maan historiaanhan on sisältynyt niin sotilasjunttia, maan konkurssin partaalle vienyt talouskriisi sekä eräs herra Péron vaimoineen. Nykyinen poliittinen tilanne on karkeasti kietoutunut presidentti **Cristina Fernández de Kirchnerin** vastustajien ja kannattajien kamppailuksi sekä jokaviikkoisiksi mielenosoituksiksi, joista kumma kyllä valtaosa käsittelee oman kokemukseni mukaan Falklandin saarten kiistaa.

Menneisyyttä täällä ei siis aivan sormia napsauttamalla unohdeta, ja kuulemani mukaan Margaret Thatcherin kuoltua kohotettiin maljoja täysin avoimesti kesusaukiolla. Konkreettisesti elämääni vaikuttanut historiallinen tapahtuma on kuitenkin talouskriisi, josta tämä entinen talousmahti ei ole vielääkään noussut täysin kukoistukseensa. Tästä osoituksena on huomattavasti kohonnut elintasoni, jonka aiheuttaa niin sanottu sininen valuuttamarkkina.

Kaduilla rahaa vaihtaessani saan eurosta lähestulkoon kaksinkertaisen määrän pesoja verrattuna virallisiin

vaihtopaikkoihin, sillä ulkomaisen valuutan todella rajoitettu saatavuus on saanut jokaisen kioskinpitäjän ja yksityisyrittäjän aloittamaan pimeän rahanvaihtobisneksen. Älkää vain tentatko palatessani tämän järjestelmän toimintamekanismista.

Omahyväisesti voin kertoa olevani onnellinen pesoa kohtaan olevasta minimaalisesta luottamuksesta nauttiesani laadukkaasta, vajaan kahden euron arvoisesta viinipullosta kirjoittaessani tätä tekstiä.

Viimeisenä suurena ihmettelynaiheenani on ollut itse argentiinalainen kulttuuri, joka saa minut pyörälle päästäni niin hyvässä kuin pahassa. Selvitäkseen tässä maassa on opittava erityisesti se, että kaikki tapahtuu myöhään. En nyt siis tarkoita ainoastaan perinteisen stereotyyppistä ”mañana mañana” –ajattelutapaa, vaan myös konkreettisesti vuorokauden ajatteleminen eri tavalla.

Täysin normaalia on heräillä päiväunilta ennen yhtätoista illalla, nauttia illallista kämpppisten kanssa puolenyön maissa sekä kävellä Fernet Branca –pullo kädessä yökerhoihin kolmen tienoilla. Aamuihmisenä tähän tottuminen vei minulta tuhattomasti enemmän viikkoja kuin pääsykokeisiin pönttääminen, mutta uskon tämän ulkomaanleirin vaikuttaneen positiivisesti jaksamiseeni tulevilla toimistojatkoilla heseateriankin jälkeen.

Mielenkiintoisen aikakäsityksen lisäksi

si buenosairesilaisten puheenaiheet kulminoituvat yleensä siihen, mitä tapahtuu viikonloppuna niin jalkapallostadioneilla kuin tanssilattoilla. **Jesse Fomin**, uskoakseni sinun olisi varsin helppoa sopeutua tämän maan tapoihin.

Mieltiessäni asettamiani tavoitteitani olen tyytyväinen. En enää naura väärissä kohdissa vitsejä ja mediaopin suullisesta lopputentistä selvisin traumatisoitumatta. Ryöstetyksi olen joutunut vasta kerran, eikä turvatomuus ole varjostanut elämääni kaupungin pahamaineisuudesta huolimatta.

Olen täällä niin matkustellut vesipuitouksilla kuin tuntenut opiskelustressiä, juhlinut aamuseitsemään ja yrittänyt seuraavana päivänä kehittää darraruokaa itselleni pussikeitosta ja kananmunista.

Kaiken kaikkiaan vaihtoni on ollut antoisa, maa monipuolisempi kuin pystyin kuvittelemaan ja elämäni oikeastaan varsin onnellista johtuen suurilta osin oikeiden ihmisten löytämisestä myös täällä.

Kliseistä mutta totta. ☺

ANNA POLITIIKKASI NÄKYÄ

Varsinais-Suomen Keskustanuoret

Linnankatu 21 B 35, Turku

toiminnanjohtaja Petri Ahola

044 5322 332

varsinais-suomi@keskustanuoret.fi

www.keskustanuoret.fi/varsinais-suomi

Turun Keskustaopiskelijat

YO-talo B, 2. kerros

puheenjohtaja Riikka Laaninen

044 3056 027

rimalaa@utu.fi

www.turunkeskustaopiskelijat.net

TEOT OVAT KAUNEINTA PUHETTA.

Varsinais-Suomen Kokoomusnuoret

www.koktail.com

P-KLUBIN XXXVIII VUOSIJUHLAT

Kuvat: Sara Lehtomaa

jo riittää

- Yliopistodemokratian alasajo
- Lukukausimaksukokeilu
- Koulutuksen eriarvoistuminen
- Muut porvarin metkut

RIITTÄÄKÖ SINULLEKIN? TULE MUKAAN.

- Keskustelutilaisuuksia
- Koulutusta
- Poliittista vaikuttamista
- Mukavaa yhdessäoloa ja hyviä tyyppejä!

DEMARI
NUORET

Turun Demariopiskelijat - www.tosy.fi

Lounais-Suomen Demarinuoret - www.lounaissuomendemarinuoret.fi

EHDOLE SYKSYN EDARIVAALEIHIN?
OTA YHTEYTTÄ tosy-johtokunta@utu.fi

APINA JÄRKKÄÄ

TURUN VILLEIMMÄT

BILEET!!!